

Northwestern College, Iowa

NWCommons

Teyler vander Hulst Testament

Box 1: Papers

2-13-1925

The Final Verdict of the van der Hulst estate case, February 13, 1925

Dutch Courts

Follow this and additional works at: <https://nwcommons.nwciowa.edu/vanderhulst>

Recommended Citation

Dutch Courts, "The Final Verdict of the van der Hulst estate case, February 13, 1925" (1925). *Teyler vander Hulst Testament*. 7.

<https://nwcommons.nwciowa.edu/vanderhulst/7>

This Book is brought to you for free and open access by the Box 1: Papers at NWCommons. It has been accepted for inclusion in Teyler vander Hulst Testament by an authorized administrator of NWCommons. For more information, please contact ggrond@nwciowa.edu.

The Final
decees -
Case outlawed by
time.

A F S C H R I F T.

DE HOOG E R A A D D E R N E D E R L A N D E N,
in de zaak (nº 5565) van:

1. CAREL STEENHAUER, koopman,
vroeger wonende te Leiden,
thans te Voorburg (Z.H.),
2. FREDERIK WILHELM STEENHAUER
koopman te Rotterdam, eische
tot ^{appeal for annulment} cassatie van een ^{decees} arrest
door het Gerechtshof te Am-
sterdam den 7den Maart 1924
tusschen partijen gewezen,
vertegenwoordigd door Mr.
M.P.H. Wiercx, advocaat bij
den Hoogen Raad.

Tegen:

1. J. J. van OORDE, wonende te
Haarlem,
2. J. A. FONTEIN, kassier, lid der
firma Guépin en van der
Vlugt, wonende te Haarlem,
3. VINCENT LOOSJES, uitgever,
wonende te Haarlem,
4. Mr. W. CNOOP KOOPMANS, advo-
caat en procureur, directeur
der Haarlemsche Brandverze-
kering Maatschappij, wonende
te Haarlem,
5. J. C. TADEMA, uitgever, wonende
te Haarlem, zoo ieder af-

M. K. K.

RESCHRIJFT

for themselves

zonderlijk als te zamen zich noemende Directeuren der nalatenschap van PIETER TEYLER VAN DER HULST, in hunne voornoemde hoedanigheid en, zoo noodig, in ^{for themselves} privé,

6, voor zooveel noodig de gezamenlijke erfgenamen van Mr. A.W. Thöne, oud auditeur militair, gewoond hebbende te Haarlem, en aldaar in November 1921 overleden, in eens,

verweerders in cassatie, vertegenwoordigd door Jhr. Mr. W.M. de Brauw, mede advocaat bij den Hoogen Raad.

Partijen gehoord;

Gehoord den Advocaat-Generaal Tak, namens den Procureur-Generaal, in zijne conclusie, strekkende tot verwerping van het beroep, met veroordeeling van de eischers in de kosten op de behandeling dezer zaak in cassatie gevallen;

Gezien de stukken;

Overwegende dat, voor zoover ten deze van belang, blijkens het bestreden arrest en het daarin voor wat de feiten betreft overgenomen uit het vonnis der Arrondissements-Rechtbank te Haarlem den 6den December 1921 tusschen partijen geweest, de eischers van de verweerders sub 1-4 en van Mr. A.W. Thöne, inmiddels overleden, hebben gevorderd ¹⁰ rekening en verantwoording en uitkeering van het aan ²⁰ ieder hunner bij het sluiten der rekening toekomende, zulks op grond dat Pieter Teyler van der Hulst op

8 April 1778 te Haatlem is overleden zonder descen-
denten na te laten; - dat al de zaken, behoorende tot
de nalatenschap van genoemde P.T. van der Hulst, zich
steeds onder beheer hebben bevonden van vijf zich noe-
mende "Directeuren der nalatenschap van Pieter Teyler
van der Hulst", als hoedanig ten tijde der dagvaarding
de onder 1-4 genoemde verweerders en Mr. A.W. Thöne
optraden; - dat eischers als erfgenamen van Isaäc
Brand, in de vaderlijke linie den eenigen erfgenaam
ab intestato van genoemden erflater, gerechtigd zijn
ieder voor 19/400 of, zoo de moederlijke linie ook
gerechtigd mocht zijn, voor 19/800 der geheele nalaten-
schap; - dat zij, gebruik makende van hun recht om ge-
noemd beheer, althans voor zoover hun deel betreft, te
doen eindigen, op 3 Juni 1920, voor zooveel noodig,
iedere volmacht of gedoogen van dat beheer hebben
opgezegd en de genoemde personen hebben gesommeerd
om binnen vijf dagen rekening en verantwoording van
hun beheer te doen en het aan elk hunner komende
saldo uit te keeren, doch hieraan niet is voldaan;

dat de voornoemde vijf personen, als gedaagden
in eersten aanleg, allereerst de verjaring der inge-
stelde rechtsvordering hebben ingeroepen en vervol-
gens hebben betoogd, dat genoemde erflater bij testa-
ment, op 17 Mei 1756 voor notaris Gallé te Rotterdam
verleden, eene stichting in het leven heeft geroe-
pen, omvattende zijn geheele nalatenschap met uit-
zondering van eenige legaten, onder meer onder be-
paling dat die geheele nalatenschap "eeuwiglijk en
altoos" onder de administratie en directie zou
blijven van vijf directeuren, die tevens zouden zijn

amgrate

erfon

cutted

executeurs-testamentair, met uitvoerige regeling
hunner benoeming, opvolging en bevoegdheden ten
aanzien van het beheer der in het leven geroepen
stichting, en dat zij, gedaagden, de ingevolge dat
testament wettig benoemde Directeuren zijn;

dat de Arrondissements-Rechtbank te Haarlem
bij vonnis van 6 December 1921 de eischers niet-
ontvankelijk heeft verklaard in hunne vordering na
overweging:

"dat de actie tot rekening en verantwoording,
zooals deze is ingesteld, evenals alle andere rechts-
vorderingen bedoeld in artikel 2004 van het Burger-
lijk Wetboek of in de daarmede corresponderende be-
palingen van de vóór 1838 hier gegolden hebbende
rechten, verjaart door verloop van dertig jaren
respectievelijk van $\frac{1}{3}$ gedeelte van 100 jaren, welke
termijn begint te loopen van het oogenblik af dat
de rechtsvordering, dat is in casu de bevoegdheid
om de rekening en verantwoording in rechte te vor-
deren, geboren is; - dat deze rechtsvordering gebo-
ren werd op het moment, dat de eerste directeuren
zich het beheer van Teyler's nalatenschap aantrok-
ken, en niet, zooals eischers schijnen te meenen, op
3 Juni 1920, toen zij de tegenwoordige directeuren
iedere volmacht tot of gedoogen van dat beheer op-
zegden; - dat derhalve voor de eischers elk recht
om alsnog rekening en verantwoording te vragen, ook
over de laatste 30 jaren, voor goed door verjaring
is te niet gegaan";

dat, nadat de eischers van deze uitspraak, -
doch uitsluitend zoover hunne vordering daarbij op

competence

1
alternative of
option

grond van verjaring niet-ontvankelijk was verklaard, -
in hooger beroep waren gegaan, en zij die vordering
subsidiair tot verantwoording van het beheer geduren-
de de laatste 30 jaren hadden verminderd, de verweer-
ders het door hen in eersten aanleg reeds gevoerd
verweer hebben staande gehouden, dat de ingestelde
vordering ook daarom reeds lang is verjaard, wijl zij
in wezen eene erfenisopvordering is;

2
thereupon

dat het Hof zich vervolgens bij het bestreden
arrest op gronden, welke voor zooveel noodig, bij de
bespreking der middelen van cassatie nog nader ter
sprake zullen komen, met de laatstgenoemde zienswijze
heeft vereenigd en het beroepen vonnis, voor zoover
daarvan in beroep was gekomen, heeft bekrachtigd;

3
Confirmed

Overwegende dat tegen deze uitspraak zijn ge-
richt de navolgende middelen van cassatie:

Ten eerste: Overschrijding van rechtsmacht, als-
mede schending en verkeerde toepassing der artikelen
5, 11 en 14 der Wet van 15 Mei 1829 (Staatsblad n^o
28), houdende Algemeene Bepalingen van Wetgeving, l,
5 n° 3, 45, 48, 134, 140, 141, 142, 144, 347, 348, 349 en 353
van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering,
junctis 881, 882, 883, 1066, 1067, 1069, 2004 van het
Burgerlijk Wetboek en 771 tot en met 781 van het
Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering,
omdat het Gerechtshof te Amsterdam, Eerste Kamer, n^a
in zijn arrest van 7 Maart 1924 in de eerste alinea
der tweede rechtsoverweging terecht op den voor-
grond te hebben gesteld: dat appellanten hun beroep
tegen het vonnis a quo hebben ingesteld uitsluitend
voor zoover hunne vordering tot rekening en verant-

woording daarbij op grond van verjaring niet-ontvankelijk is verklaard, zoodat het Hof alleen daarover heeft te beslissen, en ondanks dat het in de slotalinea dierzelfde tweede rechtsoverweging vermeldde "dat geïntimeerden in hooger beroep hebben volgehouden, hetgeen zij in eersten aanleg op den voorgrond hebben gesteld, dat de ingestelde vordering in haar wezen is eene erfenisopvordering en dus ook om die reden reeds lang is verjaard", bij 's Hof's beslissing niet in aanmerking had mogen komen, omdat de Rechtbank te Haarlem in haar vonnis van 6 December 1921 op dat punt geïntimeerden reeds in het ongelijk gesteld en geoordeeld had; - dat de nu eischers in cassatie tegen de nu verweerdere in cassatie eene vordering tot rekening en verantwoording hadden ingesteld en geïntimeerden tegen die beslissing niet incidenteel in appèl zijn gekomen, zoodat dit feitelijk tusschen partijen vaststaat, en dit laatste destemmer waar blijkens het vonnis a quo waarnaar door 's Hof's arrest voor de overige feiten verwezen wordt vaststaat, dat geïntimeerden zich bereids hadden verklaard over de laatste dertig jaren rekening en verantwoording af te leggen, toch in strijd daarmee heeft beslist en ambtshalve eene uitlegging aan de introductieve dagvaarding heeft gegeven in strijd met artikel 48 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, hetgeen wel toestaat "de rechtsgronden" doch niet "de rechtsmiddelen" aan te vullen, terwijl het Hof in de voorlaatste alinea zijner derde rechtsoverweging zelf erkent, noch de door de Rechtbank aangevoerde gronden noch de daartegen gerichte grieven,

welke uitsluitend aan 's Hof's oordeel onderworpen waren, te hebben onderzocht en nog veel minder te hebben beoordeeld en mede tengevolge dier onjuiste beslissing het vonnis der Arrondissements-Rechtbank te Haarlem den 6den December 1921 tusschen partijen gewezen, heeft bekrachtigd;

Ten tweede: Overschrijding van rechtsmacht, alsmede schending en verkeerde toepassing der artikelen 1, 5 n° 3, 45, 48, 199, 347, 349, 353, 771 tot en met 781 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, 590, 591, 880 juncto het Placaat van 18 December 1599, 881, 882, 883, 946, 947, 1066, 1067, 1068 en 1069, 1101, 1112, 1390 junctis 1837 tot en met 1843, 1854 van het Burgerlijk Wetboek, 1391, 1392, 1394, 1902, 1903, 1907, 1908, 1925, 1926, 1934 gelijk dit artikel bij de Wet van 22 Juni 1923 (Staatsblad n° 280) is gewijzigd, 1958 en 1959 van het Burgerlijk Wetboek, omdat het Gerechtshof te Amsterdam, Eerste Kamer, in de derde rechtsoverweging van zijn 7 Maart 1924 gewezen arrest ten onrechte de ingestelde vordering tot rekening en verantwoording op den enkelen grond, dat deze neerkomt op de opvordering van een saldo heeft beschouwd als eene hereditatis patitio en heeft beslist: "dat de beslissing, dat de vordering op grond van verjaring niet-ontvankelijk is op zich zelve juist is en in stand moet blijven", en dientengevolge het vonnis der Arrondissements-Rechtbank te Haarlem van 6 December 1921 heeft bekrachtigd, en het Hof meer speciaal heeft beslist:

1° in de eerste alinea dier derde rechtsoverweging dat de vordering neerkomt op afgifte van hun erfdeel, waarvan de hun vooralsnog onbekende hoegroot-

heid door de rekening en verantwoording moet worden vastgesteld;

2° in de derde alinea daarvan, dat de dagvaarding reeds in zich sluit, dat de nu eischers in cassatie stelling nemen tegen den titel, krachtens welke gedaagden in cassatie het beheer over de nalatenschap, doch niet ten hunnen behoeve voeren, hoewel de verweerders in cassatie zich in alle koopacten en acten van hypothecaire geldleening noemen "Directeuren der nalatenschap" en uit geen enkelen titel blijkt, "dat zij dat beheer ten behoeve van anderen dan eischers in cassatie voeren;

3° in de vierde en vijfde alinea, dat de nu eischers in cassatie op de hoogte waren van het schier algemeen bekende feit, dat de Directeuren het beheer voeren en gevoerd hebben voor een bij al dan niet rechtsgeldig testament of soortgelijke acte in het leven geroepen stichting" en "dat zij derhalve als erfgenamen van Teyler hun erfdeel in diens nalatenschap opvorderen van personen die het beheer over die nalatenschap voeren, niet voor hen, maar krachtens een titel, dien zij niet willen erkennen, welke vordering is een erfenisopvordering, bedoeld in artikel 881 van het Burgerlijk Wetboek", hoewel in deze geen bewijs door vermoedens noch door de algemeene bekendheid van een feit is toegelaten en eene stichting alleen bij rechtsgeldig testament of tijdens het leven bij authentieke akte kan worden opgericht, doch zelfs niet bij codicil, en verweerders in cassatie niet aan hunne verplichting tot rekening en verantwoording kunnen ontkomen door de enkele, door niets gestaafde bewering, dat zij voor een ander be-

Mortgage deed

*2
whether or not*

heer voeren;

4° in de negende alinea, dat het betoog van de nu eischers in cassatie in de voorafgaande alinea vermeld, faalt, omdat hun bezit niet bij de introductieve dagvaarding is gesteld, en in de tiende alinea, dat van hun bezit der nalatenschap eerst sprake kan zijn na eene deugdelijke bestrijding van de geldigheid van dat testament, en dus waar het bestaan van een testament niet gebleken is, het Hof ten onrechte de bewijslast heeft omgekeerd, terwijl in de introductieve dagvaarding "dat bezit" door het instellen der vordering tot rekening en verantwoording implicite is gesteld en ook tengevolge van artikel 880 van het Burgerlijk Wetboek juncto het Placaat van 18 December 1599 vaststaat;

5° in de elfde alinea zonder eenige motiveering en geheel ten onrechte "dat aan de opzegging van iedere volmacht tot of gedoogen van beheer geen waarde is te hechten en dan ook slechts is te beschouwen als een middel om den werkelijken aard hunner vordering te bemantelen;

6° in de dertiende alinea "dat dit (scilicet de verjaring) niet alleen geldt voor de opvordering van het saldo, maar ook voor de vordering tot rekening en verantwoording, omdat deze laatste ten doel heeft, dat saldo te doen vaststellen en dus geen zin meer heeft en dus vervalt, nu de opvordering van het saldo is verjaard", hoewel de uitkeering van het saldo slechts een sequeel is van de rekening en verantwoording en bij de heriditatis petitio geen saldo doch integendeel "de geheele" of een deel der

here

statement of grounds

glor over

Balance

intended

nalatenschap wordt gevorderd en het Gerechtshof te Amsterdam, Eerste Kamer, tengevolge zijner onjuiste

~~Decision~~ beslissingen het vonnis à quo heeft bekrachtigd;

Overwegende dat de in het eerste middel ver-
vatte grief, - als zou het Hof door de introductieve
~~Summons~~ dagvaarding aldus uit te leggen, dat ten deze de erfe-
nisopvordering, bedoeld in artikel 881 van het Burger-
lijk Wetboek, was ingesteld, zijne bevoegdheid zijn te
buiten gegaan, vermits ² eischers slechts een, in voege ³
als voorzegt, beperkt hooger beroep hadden ingesteld
en de verweerders hunnerzijds niet incidenteel hadden
geappelleerd, - hiervan uitgaat, dat de Rechtbank de
vraag, of de ingestelde vordering een erfenisopvorde-
ring dan wel eene vordering tot rekening en verant-
woording was, in laatstgenoemden zin had beslist;

dat deze vooronderstelling ^{echter} is onjuist, daar
de Rechtbank zich over de bedoelde vraag niet heeft
uitgelaten en hare beslissing ⁴ kenlijk aldus is te
verstaan, dat, zelfs indien naar de voorstelling der
eischers de ingestelde vordering als eene vordering
tot rekening en verantwoording zou moeten worden aan-
gemerkt, zij niettemin op de hiervoren vermelde gronden
zou zijn verjaard;

dat mitsdien ⁵ het Hof bij de bepaling van den
aard en de strekking der ingestelde vordering, noodig
om de ingeroepen verjaring te kunnen beoordeelen,
niet aan eenige uitspraak der Rechtbank, waarvan niet
was geappelleerd, gebonden was en het, die bepaling
zelfstandig verrichtende, zijn rechtsmacht niet heeft
overschreden, zoodat het middel is ongegrond;

Overwegende dat de in den aanhef van het tweed
middel gemaakte opmerking, - dat 's Hof's beslissing,

1
Competence

2
since
mannen

4
evidently

5
therefore
consequently

Rekening
Legally Institute

dat de door eischers aanhangig gemaakte vordering in werkelijkheid de hereditatis petitio is, slechts steunt op dezen grond, dat een saldo wordt opgevorderd, - feitelyken grondslag mist;

dat toch het Hof, - na te hebben vooropgesteld, dat eischers hunne vordering hebben ingesteld als erfgenamen van de in 1778 te Haarlem overleden P. Teyler van der Hulst en daarbij eischen, dat verweerdere hun zullen doen rekening en verantwoording van het over diens geheele nalatenschap gevoerd beheer en hun zullen betalen en afgeven zoodanige waarden en bedragen, als hun bij het sluiten der rekening zullen blijken toe te komen, hetgeen neerkomt op afgifte van hun erfdeel, waarvan de hun vooralsnog onbekende hoegrootheid door de rekening en verantwoording moet worden vastgesteld, - ter ondersteuning zijner voorzegde opvatting nader overweegt:

"dat zij (eischers) deze vordering hebben gericht tegen de ""zich noemende"" Directeuren der nalatenschap van P. Teyler van der Hulst", in die hoedanigheid en zoo noodig voor zich, waardoor zij te kennen geven, dat die personen zich eene hoedanigheid aanmatigen, die zij (eischers) niet willen erkennen en dan ook in den loop van het geding hebben bestreden;

"dat dus de dagvaarding reeds in zich sluit, dat zij stelling nemen tegen den titel, krachtens welke die personen het beheer over de nalatenschap, doch niet te hunnen behoefte voeren;

"dat trouwens aangenomen mag worden, dat appellanten, als belangstellende erfgenamen, zeer goed op de hoogte waren van het schier algemeen bekende feit, dat de Directeuren het beheer over Teyler's nalatenschap voeren en gevoerd hebben als bestuurders

2
Hoe that
matter

van een door dien erflater bij al of niet rechtsgeldig testament of soortgelijke akte in het leven geroepen stichting;

"dat zij derhalve, als erfgenamen van Teyler, hun erfdeel in diens nalatenschap opvorderen van personen die het beheer over die nalatenschap voeren, niet voor hen, maar krachtens een titel, dien zij niet willen erkennen, welke vordering is eene erfenisopvordering, bedoeld in artikel 881 van het Burgerlijk Wetboek";----- waarna het Hof de bewering der eischers, - dat van eene erfenisopvordering geen sprake kan zijn, daar de verweerdere, als Directeuren der nalatenschap van P. Teyler van der Huist of zich aldus noemende, het beheer over die nalatenschap niet anders kunnen voeren dan voor de erfgenamen en dus ook voor hen, eischers, zoodat eischers de nalatenschap reeds bezitten en het bezit daarvan dan ook niet vragen, - nog in den breede weerlegt;

Overwegende voorts met betrekking tot de verschillende onderdeelen van het middel:

dat bij het eerste onderdeel wordt opgekomen tegen de uitlegging, door het Hof aan de uitgebrachte dagvaarding gegeven, en alzoo tegen eene feitelijke beslissing;

dat ook de in het tweede onderdeel bedoelde, in het arrest gemaakte gevolgtrekking, dat eischers stelling nemen tegen den titel, krachtens welchen de verweerdere het beheer over de nalatenschap, doch niet ten behoeve van eischers, voeren, van feitelijken aard is en ook daartegen in cassatie niet met vrucht kan worden opgekomen, - daargelaten nog, dat de verdere mededeelingen, in dit onderdeel vervat, in 's Hof uitspraak geen feitelijken grondslag vinden;

Not to mention besides

dat het derde onderdeel reeds hierom niet tot cassatie kan leiden, omdat de derde, hiervoren letterlijk aangehaalde overweging "dat trouwens enz.", waartegen dit onderdeel is gericht, slechts bevat een grond voor bevestiging van de reeds uit het te voren overwogene volgende en daarop steunende beslissing, alzoo eene overweging ten overvloede;

dat het vierde onderdeel ten onrechte klaagt over omkeering van bewijslast, daar het Hof de bewering van eischers, dat zij het bezit reeds hadden, in de 9de en 10de alinea der derde overweging van het bestreden arrest enkel ter zijde stelt met de opmerking, dat zoodanig bezit niet uitdrukkelijk bij dagvaarding is gesteld en ook niet volgt uit de stelling, dat de rechtsvoorganger van eischers de eenige erfgenaam ab intestato van Teyler was, omdat zij daarmede, blijkens hunne bij replik en nadere conclusie gegeven toelichting, bedoelen, dat Teyler zonder achterlating van een rechtsgeldig testament is overleden, zoodat van hun bezit der nalatenschap eerst sprake kan zijn na eene deugdelijke bestrijding van de geldigheid van dat testament;

dat het Hof dus niet meer zegt, dan dat eischers wilden zij zich op bezit van rechtswege als wettelijke erfgenamen beroepen, hadden behooren te beginnen met de geldigheid van het door hun erflater gemaakte testament op deugdelijke wijze te bestrijden, hetgeen door hen niet is geschied;

dat bij deze beslissing geen sprake is van eenige bewijslast en zij evenmin met artikel 880 van het Burgerlijk Wetboek of eenig ander in het middel genoemd wetsartikel strijdt, - terwijl ten slotte de in dit onderdeel nog vervatte bewering, dat eischers

rejsinder

meergenoemd bezit wel bij dagvaarding hebben gesteld, weder afstuit op 's Hof's feitelijke, in tegenovergestelden zin gegeven uitlegging;

dat de in het vijfde onderdeel geuite klacht, als zou het Hof in de elfde alinea zonder eenige motiveering hebben beslist, dat aan de bij dagvaarding gestelde opzegging van iedere volmacht tot of gedoogen van beheer geen waarde is te hechten en zij dan ook slechts te beschouwen is als een middel om den werkelijken aard der vordering te bemantelen, feitelijken grondslag mist, - daar het Hof bij die beslissing verwijst naar en haar doet steunen op "het vooroverwogene" en de door eischers zelf bij eisch in hooger beroep gedane mededeeling, dat zij daarbij in het midden hebben gelaten, of dat beheer met of zonder titel gevoerd werd;

dat de voormelde beslissing overigens weder geheel feitelijk is en eischers en dus voorts tevergeefs in cassatie over klagen, dat zij ten onrechte werd gegeven;

dat bij het zesde onderdeel over het hoofd wordt gezien, dat naar 's Hof's meergemelde, feitelijke beslissing ten deze niet is ingesteld een vordering tot rekening en verantwoording met, als sequel, een vordering tot uitkeering van het saldo, doch eene opvordering van erfenis, na vaststelling van het saldo daarvan, als gevolg der gevraagde rekening en verantwoording;

dat het Hof, in verband hiermede, terecht heeft beslist, dat de verjaring der evenbedoelde erfenisvordering ook die der daaraan ondergeschikte vordering tot rekening en verantwoording met zich bracht, daar de laatste slechts ten doel had het saldo te doen

vaststellen, hetgeen geen zin meer heeft, waar de
opvordering van dat saldo zelve is verjaard;

Overwegende derhalve dat ook het tweede middel
niet tot cassatie kan leiden;

Verwerpt het beroep.

Veroordeelt de eischers in de kosten op de
cassatie gevallen, tot op de uitspraak van dit arrest,
aan zijde van verweerders begroot op twee gulden
tachtig cent aan verschot en op tweehonderd vijftig
gulden voor salaris.

Gedaan bij de Heern Bosch, Vice-President,
Savelberg, Jhr. Feith, Kusters en Taverne, Raden, en
uitgesproken 13 Februari 1925.

¹
estimate

²
Expenses
⇒